

Ilze Kramiņa

Jānis Zuļķis

Bez vainas vainīgie?

ILZE KRAMIŅA, ZVĒRINĀTA ADVOKĀTE, ZAB «EVERSHEDS SUTHERLAND BITĀNS» NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA UN BŪVNICĪBAS PRAKSES VADĪTĀJA,
JĀNIS ZUĻĶIS, ZAB «EVERSHEDS SUTHERLAND BITĀNS» JURISTS

Nevienam nepatīk atzīt savu vainu. Vēl mazāk patīkami tas ir, ja tā rezultātā jāuzņemas konkrēta atbildība par savas rīcības sekām. Turklāt nekāda atbildība jau nav patīkama: nedz civiltiesiskā, jo visbiežāk tā saistīta ar finansiāliem izdevumiem, nedz administratīvā, kas parasti beidzas ar naudas sodiem un izsniegto atļauju atcelšanu, un vismazāk krimināltiesiskā, jo var būt saistīta arī ar brīvības atņemšanu un profesionāliem ierobežojumiem. Atbildības uzņemšanās būvniecībā var izrādīties īpaši izaicinoša, jo visbiežāk ir saistīta ar lieliem finanšu resursiem, profesionālo sertifikātu anulēšanu un pat nopietniem kriminālsodiem, ja būvniecības rezultātā nodarīts kaitējums trešajām personām. Ņemot vērā pēdējā laikā aktuālās diskusijas šajā jomā, ieskatisimies, kas tad īsti lācītim vēderā, šoreiz apskatot atbildības civiltiesiskos un krimināltiesiskos aspektus.

CIVILTIESISKĀ ATBILDĪBA BŪVNICĪBĀ

Civiltiesiskā atbildība būvniecībā izriet no diviem pamatiem – līgumiskā un likumiskā. Civiltiesiskās attiecības un līdz ar to arī savstarpējo atbildību par līgumisko saistību nepildīšanu starp būvniecības dalībniekiem pamatā regulē starp tiem noslēgtie civiltiesiskie līgumi (projektēšanas, būvdarbu utt.). Šajā griezumā spēles noteikumi ir skaidri – atkarībā no līguma redakcijas precizitātes, pušu nodoma un pierādījumiem tiesas strīdos par zaudējumu atlīdzību, līgumsodu piedziņu, līguma izbeigšanu vai tml. uzvar viens vai otrs būvniecības dalībnieks. Visbiežāk vērojami strīdi starp pasūtītāju un būvuzņēmēju, galveno būvuzņēmēju un apakšuzņēmējiem, salīdzinoši retāk – starp pasūtītāju un projektētāju.

Pavisam citāda aina paveras, ja aplūkojam būvniecības dalībnieku atbildību pret

trešajām personām būvdarbu laikā. Šis attiecības neregulē nekādi līgumi, tādēļ izšķirošs ir likuma regulējums un tiesu interpretācija. Tā kā ikviena būve top vismaz vairāku, visbiežāk – daudzu būvspeciālistu un citu personu darba ieguldījuma rezultātā, gadījumā, kad būve vai ar to saistītie būvdarbi nodara kaitējumu trešajām personām, atbilde par atbildīgo personu nedodas rokā tik vienkārši. Būvniecības likuma 19. pants it kā regulē katras būvniecībā iesaistītās personas atbildības robežas. Papildus Būvniecības likums noteic, ka būvniecības procesa dalībniekam ir pienākums Būvniecības likumā un Civillikumā noteiktajā kārtībā atlīdzināt citiem būvniecības procesa dalībniekiem un trešajām personām tos zaudējumus, kurus viņš nodarījis ar savu darbību vai bezdarbību. Arī Civillikums līdzīgi noteic, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis. Pirmajā acu uzmetienā

viss šķiet samērā vienkārši – atliek noskaidrot vainīgo, un tas arī atlīdzina zaudējumus. Tomēr, kā teicis slavenais Mērfijs, nekas nav tik vienkārši, kā izskatās.

Civillikums pazīst arī tā saukto stingro atbildību jeb atbildību bez vainīguma izvērtēšanas (strict liability), nosakot, ka tam, kura darbība saistīta ar paaugstinātu bīstamību apkārtējiem (transporta, uzņēmums, būvniecība, bīstamas vielas u.tml.), jāatlīdzina zaudējumi, ko nodarījis paaugstinātas bīstamības avots. Atbrīvojoties no šīs atbildības var tikai tad, ja pierāda, ka zaudējums radies nepārvaramas varas dēļ, ar paša cietušā nodomu vai cietušā rupjas neuzmanības dēļ. Faktiski tas nozīmē, ka gadījumā, ja kaitējums cēlies no paaugstinātas bīstamības avota, persona atbild pret trešajām personām neatkarīgi no tā, vai ir vainojama pie nodarītā kaitējuma, proti, vai ir pieļāvusi kādu prettiesisku rīcību. Vienlaikus Civillikums nesniedz skaidru atbildi par to, kurš tad būvniecības gadījumā ir persona, kam piemērojama stingrā atbildība, proti, kura ir persona, kuras darbība (būvniecība) ir saistīta ar paaugstinātu bīstamību. Visādā ziņā skatīti visdrīzāk vērsas būvdarbu veicēja vai pat pasūtītāja virzienā. Tas, kuram pirmajam būtu jāatbild pret cietušajiem, attiecīgi kompensējot zaudējumus, šobrīd vēl nav pilnīgi skaidrs, jo gan tiesu prakse, gan likumu aktu regulējums ir attīstības un pārmaiņu priekšā.

TIESU PRAKSE

Par laimi, Latvijas tiesām nav bijis pārāk bieži jāpievēršas gadījumiem, kur cietušie lūdz atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar būvniecību. Vienlaikus attiecīgi nav izstrādāti skaidri stingrās atbildības kritēriji būvniecības jomā. Tomēr šķiet, ka Zolitūdes lietai ir iespēja kļūt par pirmo lietu, kurā tiesām būs jāpievēršas šo kritēriju detalizētai analīzei un jāsniedz savs vērtējums par to, vai zaudējumu atlīdzības pienākums saskaņā ar stingro atbildību gulstas uz pasūtītāju vai būvdarbu veicēju. Vienā no pirmajiem spriedumiem, ko taisīja pirmās instances tiesa, tiesnesis nosliecās par sliktu pasūtītājam, uzskatot, ka tieši pasūtītājam kā personai, kas ir iesaistīta būvniecības procesā visos tā posmos, ir jāuzņemas atbildība par paaugstināta bīstamības avota (būvdarbu) radīto aizskārumu, neraugoties uz to, ka vainojamas, iespējams, ir citas personas. Tātad tiesa saskatīja par pamatotu personiskā aizskāruma rezultātā nodarītā kaitējuma (veselības bojājums vai personas nāve) atlīdzības pienākumu uzlikt tieši pasūtītājam, kaut nav šaubu, ka pasūtītājs, visticamāk, nevarētu būt

tieši vainojams būves sagrūšanā, bet vainojamais būtu meklējams starp projektētājiem, būvinžinieriem vai būvdarbu veicējiem. Pieļaujams, ka pasūtītājs varētu vērsties ar regresa prasību pie īsteni vainojamajiem būvniecības dalībniekiem, tomēr šāds tiesību aizsardzības līdzeklis bieži var izrādīties neefektīvs un reāla piedziņa – neiespējama.

Interesanti, ka Civillikums kā paaugstinātas bīstamības avotu norāda tieši būvniecību, nevis būvi kā tādu. Attiecībā uz ēku īpašniekiem un kaitējumu, ko var izraisīt ekspluatācijā jau nodotas ēkas, likums un tiesas neparedz **stingrās atbildības** piemērošanas nepieciešamību. Proti, Civillikums noteic, ka katram būves īpašniekam, lai aizsargātu sabiedrisko drošību, jātur sava būve tādā stāvoklī, ka no tās nevar rasties kaitējums ne kaimiņiem, ne garāmgājējiem, ne arī tās lietotājiem. Gan Zolitūdes lietā, gan citās lietās tiesas ir atzinušas, ka minētā norma neparedz ēkas īpašnieka stingro atbildību. Tas nozīmē, ka ekspluatācijā nodotas ēkas sagrūšanas gadījumā ēkas īpašnieka atbildība nav prezumējama, bet gan ir jānoskaidro, vai ēkas īpašnieks ir pieļāvis kādu prettiesisku vainojamu rīcību, kuras rezultātā tika nodarīts konkrētais kaitējums. Kā piemēru

var minēt situāciju, kurā persona A nopērk dzīvokli jaunuzceltā ēkā ar 24 mēnešu garantijas periodu, pēc kā garantijas ietvaros tiek veikti caurules montāžas darbi. Montāžas laikā pieļautas kļūdas dēļ caurule personas A dzīvoklī plīst, appludinot personas B dzīvokli. Šajā un līdzīgās situācijās tiesas atzinušas, ka ēkas (dzīvokļa) īpašnieka atbildība par citai personai nodarītu kaitējumu ēkas (dzīvokļa) neuzturēšanas gadījumā nav automātiski prezumējama, proti, jāpārbauda, vai ēkas (dzīvokļa) īpašnieks tiešām pieļāvis kādu neattaisnojamu vainojamu rīcību. Persona A nezināja un nevarēja paredzēt caurules plīšanu, turklāt šim faktam ir cieša cēloņsakarība ar kļūdu montāžas darbu veikšanā, līdz ar ko, tiesu ieskatā, atbildība jāuzņemas tam, kurš šo kļūdu pieļāvis.

Ievērojot minēto, var veidoties interesanta situācija, kad būvniecības laikā par projektētāja vai būvdarbu veicēja kļūdām

pret trešajām personām primāri atbild pasūtītājs saskaņā ar stingrās atbildības pienākumu. Taču, tiklīdz būve ir nodota ekspluatācijā un vairs nav paaugstinātas bīstamības avots, tās sabrukšanas (vai citu notikumu, kas nodara kaitējumu trešajām personām) gadījumā tiks meklēts īstais vainīgais, jo ēkas īpašnieka vainojamība nav prezumējama, līdz ar to arī atbildība pret trešajām personām netiks prezumēta. Ja minētā pieeja gūs apstiprinājumu, tas var veicināt investoru uzvedības maiņu, nevis pašiem attīstot nekustamo īpašumus, bet iegādājoties jau uzceltas un pabeigtas būves.

Atsevišķas nianšes jāņem vērā arī no cietušo perspektīvas. Vienā no Zolitūdes lietām pirmās instances tiesa noraidīja ugunsdzēsēja prasību par personiskā kaitējuma atlīdzību no būvniecības pasūtītāja, jo norādīja, ka cietušais apzinājies kaitējuma risku, proti, izvēloties paaugstinātas bīstamības profesiju un piedaloties glāb-

šanas darbos, apzinājās, ka viņam var tikt nodarīts kaitējums. Tiesa nesa-skatīja, ka kaitējuma atlīdzināšana šādā situācijā būtu taisnīgs risinājums. Protams, augstāko instanču tiesu vērtējumi saistībā ar šādu secinājumu vēl ir tikai priekšā.

Civillikums noteic, ka katram būves īpašniekam, lai aizsargātu sabiedrisko drošību, jātur sava būve tādā stāvoklī, ka no tās nevar rasties kaitējums ne kaimiņiem, ne garāmgājējiem, ne arī tās lietotājiem.

KARSTĀIS KARTUPELIS DARBA GRUPĀ

Arī Ekonomikas ministrijas paspārnē aktīvi strādājošajā Būvniecības likuma grozījumu izstrādes darba grupā turpinās karsta diskusija par nepieciešamajiem precizējumiem atbildības sadalījumā. Cita starpā viskarstāk tiek diskutēts tieši par atbildību pret trešajām personām. Šoreiz projektētāju un būvdarbu veicēju pārstāvji apvienojuši spēkus un iesnieguši priekšlikumu, ar kuru saskaņā pasūtītājam būtu jāatbild pret trešajām personām pēc stingrās atbildības principa, pēc tam ceļot regresa prasību pret īsto vainojamo personu. Sākotnējais priekšlikums pat neparedzēja trešajām personām izvēles tiesību, pret ko celt prasību par būvniecības rezultātā nodarīta kaitējuma atlīdzību, nosakot, ka tā vienmēr ceļama pret pasūtītāju. Kā jau sagaidāms, šāds priekšlikums saskārās ar krasiem iebildumiem no pasūtītājus pārstāvošajām organizācijām,

tajā skaitā valsts uzņēmumiem un pašvaldībām, kas bieži nonāk pasūtītāja lomā un tādēļ nav gatavas atbildēt par projektētāju un būvdarbu veicēju kļūdām, īpaši gadījumos, ja uzreiz ir skaidrs, kurš ir vainojams pie attiecīgā kaitējuma nodarīšanas (piemēram, būvdarbu laikā no sastatnēm kādam uzkrītis ķieģelis visdrīzāk būs tieši būvdarbu veicēja atbildība). Ekonomikas ministrijas galvenais apsvēruma ir nepieciešamība noteikt, ka cietušajām personām nav jāmeklē, kurš tieši ir vainojams, bet jābūt vienu personai, pret ko primāri vērsties ar zaudējumu atlīdzināšanas prasījumiem. Šī ideja ir saprotama, tomēr nedz pasūtītāji, nedz būvdarbu veicēji līdz šim nav pauduši gatavību uzņemties šo primārā atbildētāja lomu un būt pirmie, kas atver savus maciņus zaudējumu segšanai, pēc tam tos ilgstošos tiesvedību strīdos mēģinot piedzīt no īstā vainīgā.

Kā zināmu alternatīvu Ekonomikas ministrija piedāvā ieviest pasūtītāja atbildības apdrošināšanu, kas darbotos pēc OCTA principiem – tas būtu ievērojams jauninājums Latvijas būvniecības nozarē un apdrošināšanas produktu tirgū Latvijā. Proti, pietiktu konstatēt, ka kaitējums radies konkrēto būvdarbu rezultātā, un apdrošinātājs izmaksātu apdrošināšanas atlīdzību cietušajam. Tomēr pagaidām arī par šo piedāvājumu ir vairāk jautājumu, nekā atbilžu.

BŪVNICĪBAS PASŪTĪTĀJA ATBILDĪBA UN APDROŠINĀŠANA

Līdz šim atbildības sistēma būvniecībā tikusi veidota pēc principa – zaudējumu izraisītājam ir pienākums tos nepastarpināti atlīdzināt cietušajam. Atbilstoši minētajam likumdevējs ir noteicis pienākumu būvspeciālistiem apdrošināt savu profesionālo civiltiesisko atbildību (par trešajām personām un citiem būvniecības dalībniekiem nodarīto kaitējumu), savukārt būvdarbu veicējiem apdrošināt savu civiltiesisko atbildību par būvniecības procesā to darbības vai bezdarbības rezultātā nodarīto kaitējumu trešo personu dzīvībai, veselībai, mantai, kā arī vīdei.

Šobrīd apdrošināšanas sistēma būvniecībā būvēta tādējādi, ka apdrošinātājs izmaksā trešajai personai (cietušajam) atlīdzību tad, ja ir konstatējami pierādījumi par apdrošinātās personas vainu, proti, ja pats apdrošinātais atzīst savu vainu un apdrošināšanas sabiedrība var par to pārliecināties tai pieņemamā veidā un apmērā. Detalizētāk to parasti regulē noslēgtie apdrošināšanas līgumi. Tomēr praksē visbiežāk veidojas situācijas, kurā apdrošinātā persona

(būvspeciālists, būvdarbu veicējs) savu vainu neatzīst. Šādā gadījumā arī apdrošināšanas atlīdzība visbiežāk izmaksāta netiek, un cietušajai personai sākumā jāvēršas tiesā. Ja izdodas savu taisnību pierādīt, tiesa atzīt apdrošināto personu par atbildīgu zaudējumu nodarīšanā un piedzen attiecīgu summu cietušā labā, tad iesaistās apdrošinātājs un izmaksā attiecīgu atlīdzību.

Kā saprotams, tiek apsvērts šo modeli mainīt tādējādi, ka atlīdzība cietušajam tiek izmaksāta jebkurā gadījumā, kad tiek konstatēts, ka kaitējums radies konkrētās apdrošinātās būvniecības rezultātā. Proti, vainojamības konstatēšana nebūtu priekšnoteikums apdrošināšanas atlīdzības izmaksāšanai. Vēl tiek risināts jautājums, vai noteikt, ka šādu atbildības apdrošināšanu veic pasūtītājs vai tomēr būvdarbu veicējs. Te katrai pusei ir savi argumenti. Protams, ir liela jautājuma zīme arī par šādas apdrošināšanas izmaksām un ietekmi uz investīciju vidi. Šobrīd ir dzirdēti minējumi, ka šāds apdrošināšanas produkts būvniecības kopējās izmaksas varētu palielināt līdz pat 6% kopējās tāmes. Protams, apdrošināšanas izmaksas ietekmēs tas, vai apdrošinātājs varēs vērsties ar regresa prasību pret vainojamo būvniecības dalībnieku un vai valsts būtu gatava radīt kādu atsevišķu strīdus risināšanas institūciju, kas atvieglotu apdrošināšanas sabiedrībām īstā vainīgā noskaidrošanu un attiecīgu zaudējumu piedziņu regresa kārtībā.

Lai arī kuram noteiks pienākumu iegādāties papildu apdrošināšanu, šobrīd ir skaidrs tikai tas, ka būvniecības izmaksas pieaugs. Turklāt apdrošināšana pati par sevi nerisinās jautājumu par to, pret kuru personu būs vērstama prasība par tās summas piedziņu, kuru nav segusi apdrošināšanas kompānija, ņemot vērā, ka apdrošināšanas atlīdzības apjoms parasti ir limitēts. Domājams, šajā brīdī būtu jāatgriežas pie pamata koncepta, ka katrs atbild par savas rīcības sekām un pret cietušo atbild tas, kura rīcība vai bezdarbība izraisīja cietušajam nodarīto kaitējumu.

KRIMINĀLATBILDĪBA BŪVNICĪBĀ

Krimināllikumā jau kopš tā pieņemšanas brīža 239. pantā ietverta kriminālatbildība par būvju celtniecības normu vai noteikumu pārkāpšanu, ja tā rezultātā sabrukusi būve vai tās daļa, kā arī ja tā izraisījusi smagas sekas. Kopš 2014. gada likums papildināts ar kriminālatbildību par būvdarbu veikšanu laikā, kad būvdarbi ir apturēti, trešās grupas būvē vai

daudzdzīvokļu ēkā, ja būvdarbi apturēti sakarā ar to veikšanu bez būvatļaujas vai sakarā ar būvdarbu uzsākšanu pirms būvatļaujas nosacījumu izpildes.

Atbilstoši šā raksta autoru rīcībā esošajai informācijai Krimināllikuma 239. panta piemērošana, kas beigusies ar notiesājošu spriedumu, notikusi tikai vienu reizi 2005. gadā. Attiecīgajā krimināllietā kāda persona tika notiesāta par būvniecības noteikumu pārkāpšanu, kā rezultātā sabruka vairāku stāvu ēkas daļa, nogalinot divus cilvēkus. Šajā krimināllietā apsūdzētais, neizstrādājot būvprojektu un nesāņemot būvatļauju, veica būvniecības darbus ēkas 4., 5. un 6. stāvā, kā rezultātā viens no stāviem iebrauka, izraisot nobrukumu ķēdi.

Apsūdzētais krimināllietas ietvaros atsaucās uz dažādiem it kā attaisnojošiem apstākļiem, piemēram, ka pirmajā stāvā esošais veikals, kurā nobrukumu rezultātā gāja bojā cilvēki, pats esot pārkāpis būvniecības noteikumus. Tomēr tiesa secināja: ja apsūdzētais būtu izstrādājis būvprojektu un saņēmis būvatļauju, šie apsvērumi par ēkas kopējo stāvokli tiktu ņemti vērā, un apsūdzētajam pašam būtu pienākums darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu drošas būvniecības norisi. Tiesa ņēma vērā arī ekspertu viedokli par ēkas konstrukciju kopējo stāvokli, kā dēļ nebija iespējams apgalvot, ka nogruvums pirmajā stāvā nebūtu noticis. Ņemot vērā visus apstākļus, tajā skaitā apsūdzētā veselības stāvokli, apsūdzētais tika notiesāts nosacīti ar pārbaudes laiku uz diviem gadiem. Līdz spēkā esošam notiesājošam spriedumam pagāja pieci gadi, taču jāņem vērā, ka apsūdzētais neizmantoja visas iespējas pārsūdzēt tiesu nolēmumus.

Jaunas vēsmas kriminālatbildības noteikšanā par būvniecības normatīvo aktu pārkāpšanu vajadzētu ieviest Zolitūdes kriminālprocesiem, kurā citu starpā procesa virzītājs lūdzis piemērot arī Krimināllikuma 239. pantu. Krimināllikuma 239. panta piemērošana ir cieši saistīta ar atbildības sadali būvniecībā atbilstoši Būvniecības likumam, proti, krimināllietas ietvaros jānoskaidro precīzi fakti un cēloņsakarības, kas norādītu, kuras personas darbību vai bezdarbību rezultātā tika pieļautas kļūdas, kas noveda pie attiecīgās traģēdijas. Jau šobrīd redzams, ka kriminālprocesā norit cīņa par katru teorētisku un praktisku detaļu, kā rezultātā tiesai nāksies pieņemt tādu spriedumu, kas iezīmēs turpmāko atbildības izpratni būvniecībā.

Attiecībā uz krimināllietu izskatīšanas ātrumu jānorāda, ka katra lieta ir atšķirīga gan juridiskās, gan tehniskās sarežģītības ziņā, līdz ar to droši iespējams prognozēt vien maksimālo krimināllietas ilgumu, ņemot vērā kriminālatbildības noilgumu. Atkarībā no nozieguma smaguma noilgums var iestāties divu vai pat 15 gadu laikā. Kriminālprocesa turpināšanai pēc noilguma iestāšanās ir jēga tikai divu iemeslu dēļ, proti, lai saprastu, vai ir pamats civiltiesiskai prasībai pret notiesāto personu, kā arī lai noskaidrotu lietas būtību, proti, vai persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu. Pēc noilguma iestāšanās personai sodu piemērot nevar.

Kriminālatbildība par pārkāpumiem būvniecības jomā tiek piemērota arī citās Eiropas Savienības dalībvalstīs. Piemēram, Vācijas Kriminālkodekss (Strafgesetzbuch) paredz atbildību ne vien par normatīvo aktu pārkāpšanu, bet arī par vispārīgi atzīto būvniecības noteikumu pārkāpšanu, ja tā rezultātā ir apdraudēta personas dzīvība vai veselība. Tādējādi Vācijas tiesām ir plašāka rīcības brīvība, izvērtējot pārkāpuma raksturu, kas netiek formāli sasaistīts tikai

ar rakstīto normatīvo aktu tiešu pārkāpumu.

ĀRVALSTU PRAKSE

Eiropā, tāpat kā citos reģionos pasaulē, laiku pa laikam notiek Zolitūdes traģēdijai līdzīgi negadījumi, tādēļ ir lietderīgi salīdzinošā aspektā izvērtēt citu valstu pieeju šādu situāciju risināšanā. Piemēram, Lielbritānijā 2013. gada decembrī Londonā iebruka Apollo teātra jumts, kā rezultātā tika ievainotas 88 personas. Interesanti, ka šajā lietā visi strīdi tika atrisināti galvenokārt ar administratīvajiem sodiem un atsevišķām zaudējumu prasībām, kuras Apollo teātris veiksmīgi nomaksāja. Šajā lietā netika izvirzītas apsūdzības Apollo teātra īpašniekiem vai vadībai, argumentējot, ka iebrukums noticis jumta vecuma dēļ, kuram sabrukšanas laikā bija 112 gadi, un formāli normatīvie akti nav pārkāpti. Minētā notikuma dēļ Vestminsteras padome un Lielbritānijas izmeklēšanas iestādes lūdza likumdevējam un atbildīgajām institūcijām noteikt stingrākus ēku uzturēšanas nosacījumus.

Nīderlandes piemērs savukārt saistīts ar negadījumu 2011. gadā, kad būvdarbu

veicējs nodarbojās ar stadiona FC Twente – De Grolsch Veste jumta pārsegumu būvniecību. Būvdarbu laikā sabruka jumta konstrukcijas, nogalinot divus un ievainojot vēl deviņus cilvēkus. Izmeklēšanas rezultātā atklājās, ka negadījums noticis tehnisku iemeslu un cilvēciskā faktora dēļ, galvenokārt iemesls bijis pārlietu lielais svars uz nesošajām konstrukcijām un nesošo konstrukciju nepietiekamā izturība. Arī šajā lietā iesaistītās personas netika apsūdzētas, un netika noteikta kriminālatbildība, lai gan normatīvie akti šādu iespēju paredzēja un Nīderlandes prokuratūra izvērtēja, vai iesaistītajām būvniecības kompānijām un projekta vadītājam nav jāsaņem kriminālsods. Tomēr, tā kā normatīvie akti kriminālatbildības gadījumā konkrētajā situācijā paredzēja tikai naudas soda piemērošanu un tā kā iesaistītās būvniecības kompānijas jau bija uzlabojušas darba drošību, tika nolemts noslēgt izlīgumu. Puses vienojās par 100 000 eiro samaksu uzņēmumam, kuram nodarīti zaudējumi, kā arī 150 000 eiro ieskaitīšanu bojā gājušo un cietušo atbalsta fondā. **LB**

CEWOOD

MATERIĀLS JŪSU KOMFORTAM UN VESELĪBAI

DEKORATĪVIE GRIESTI

CEWOOD dekoratīvās / akustiskās plātnes sastāv no augstākās kvalitātes koka ēvelskaidas un cementa. Materiāls ir izturīgs, dabai draudzīgs un apvieno ugunsizturību ar labu akustiku un siltumizolāciju. Ekonomiski izdevīgs un ideāli piemērots industriālo telpu vides uzlabošanai.

- ✓ Ekoloģija – dabai draudzīgs, ekoloģisks materiāls
- ✓ Veselība – nodrošina cilvēka organismam labvēlīgu vidi
- ✓ Ilgmūžība – nedeformējas, nebojā grauzēji un insekti
- ✓ Ērtums – viegli transportējams, apstrādājams un montējams
- ✓ Siltināšana – labas izolācijas īpašības
- ✓ Akustika – augsti skaņas izolācijas un absorbcijas parametri